

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Dynd-Kongens Datter

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 74. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr03val-shoot-idm140098737882064/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

kom det mere frem, og i Aaringer, ja, medens Storkene gjorde samme Reise, i Høst mod *Nilen*, i Foraar mod *Vildmosen*, blev det lille Barn en stor Pige, og før man tænkte derover, var hun den deiligste Jomfru i sit sextende Aar; deilig af Skal, men haard og *beesk af Kjerne, vildere end de Fleste i denne haarde, 5
mørke Tid.

Det var hende en Lyst at stænke med sine hvide Hænder det dampende Blod af den slagtede Offerhest; hun bed i Vildskab (29) Halsen over paa den sorte Hane, som Offergoden skulde slagte, og til sin Pleiefader sagde hun i fuld Alvor: 10

»Kom din Fjende og slog Toug om Bjækehovederne af Ta- get, lettede det over dit Kammer, medens Du sov, jeg skulde ikke vække Dig om jeg kunde! jeg hørte det ikke, saaledes sur- rer Blodet mig endnu om det Øre, hvorpaa Du for Aaringer siden gav mig en Kindhest, Du! Jeg husker!« 15

Men *Vikingen* troede ikke paa de Ord, han var, ligesom de Andre, daaret af hendes Dærlighed; vidste heller ikke om, hvor- ledes Sind og Skind skiftede hos liden *Helga*. Uden Sadel sad hun, som groot fast til Hesten, der jog i fuldt Løb, og ikke sprang hun af, om den bedes med de andre ondsindede Heste. 20 I alle sine Klæder kastede hun sig tidt fra Skrænten ud i Fjor- dens stærke Strømning, og svømmede *Vikingen* indse, naar hans Baad styrede mod Land. Af sit deilige, lange Haar skar hun den længste Lok og flettede sig deraf en Stræng til sin Bue: »Selvgjort er veigjort!« sagde hun. 25

Vikingefruen var vel efter Tid og Vane sterk i Villie og Sind, men mod Datteren var hun at ligne som en blød, angst Qvinde; hun vidste jo ogsaa, at det var Trolldom, der hvilede over det forfærdelige Barn.

Det var som om *Helga*, ret af ond Fornøjelse, lidt for ofte 30 fænt paa, naar Moderen stod paa Svalen eller traadte ud i Gaarden, at sætte sig op paa Brøndkanten, slaas med Arme og Been, og derpaa lade sig plumpe ned i det snevre, dybe Hul, hvor hun, med Fry-Naturen, dukkede og løftede sig igjen, krav- lede saa, ligesom om hun var en Kat, og kom drivende af Vand 35 ind i Høisalen, saa at de grønne Blade, der vare strøede paa (24) Gulvet, røndte sig i den vaade Strøm.

Dog eet Baand var der, som holdt liden *Helga*, det var Aften- skumningen; i den blev hun stille og ligesom eftertænksom, lod sig kalde og føre; da ligesom drog en indre Fornemmelse hende 40 til Moderen, og naar Solen sank og Forvandlingen ude og inde

5 *beesk] bedsk k, beesk r, harsk A.